

ГРЕЪМ МАСТЕРТЪН ЕРИК ПАЯ

chitanka.info

„Това е много странно нещо — толкова странно колкото може да бъде.

Това че, каквото и да изяде Г-ца Т. — то се превръща в нея.“

Уолтър Де Ла Меър

Майката на Ерик винаги обичаше да му казва, че „човек е това, което яде“. Седемгодишният Ерик беше свикнал да изяде всичкия си пай от смяно говеждо месо по време на вечеря и после да лежи в леглото си, опипвайки ръцете и краката си, за да види дали няма да образува кора.

Колко много пайове от говеждо трябва да изядеш, за да се превърнеш в такъв?

Но ако ядеш също така и сандвичи с Мармайт^[1], и кюфтета от риба, и сладки пурички и плодови бисквити с мармалад от сливи, и пръчици от сладка папрат, и ябълки и царевични питки — тогава в какво ще се превърнеш?

Ерик обичаше да се подпира на перваза в своята спалня на таванския етаж и да гледа над керемидените покриви в предградията на Южен Лондон, мъчейки се да си представи в какво би се превърнал тогава.

В някакво ужасно и стенецо, лигаво чудовище, с очи като мариновани лукови глави и кожа, толкова черна, като пикша^[2], с израстъци, покрити с кора като на франзела от Ховис и ужасяващи влажни дупки, от които капе сок и мазни сухожилия.

В един горещ следобед през август, Ерик падна на игрището в училище докато той и приятелите му си играеха. Одраска си коляното и то кървя дотолкова, че напои чорапа му. Същата нощ, докато лежеше в леглото си, чувствайки образувалия се струпей на крака си твърд и покрит с коричка, си мислеше, че се превръща в пай от мляно говеждо месо.

Прекара часове в стаята си, взирайки се в читанката „Глупавия Саймън среща Човека-Пай“. Човека-пай! Нямахме снимка на човека-пай, но Ерик нямаше и нужда от такава. Той можеше да си се

представи как изглежда като едно ужасяващо чудовище. Прегърбен, сладкишоподобен, покрит с коричка звяр, влачещ се само с приглушено скимтене. Един човек, изял твърде много пайове през живота си и получил крайното наказание.

Човек, чиято кожа лека-полека е станала ронлива като сладкиш. Човек, чиито дробове и стомах са се превърнали в пай. Човека-пай!

Ерик си легна и сънува кошмари за човека-пай. Той чу носовото умоляване на човека пай през мехурчетата от сока.

— Изяж ме, убий ме, не мога да издържам повече.

Със седмици, той не яде почти нищо. Винаги оставяше кората на хляба настрани от чинията си. Майка му говори с доктор Уилсън и веднъж той посети къщата му, и Ерик отговори на въпросите на неговата синя жилетка на бели ленти и часовник със златна верижка.

— Не харесваш храната си ли, Ерик?

— Не, господине.

— Да не се тревожиш за нещо в училище?

— Не, господине.

— Кашляй. — Ерик се изкашля.

— Вдишай и задръж.

Ерик вдиша и задръжа дъха си.

Тогава в коридора с кафяви тапети до барометъра, който винаги показваше точно, докторът прошепна на майка му.

— Той е напълно добре, вие знаете. Момчета на тази възраст много често се хранят твърде малко. Но когато започне да расте... е тогава, ще трябва да яде, за да живее и ще живее, за да яде! Помнете ми думата и се запасете с провизии.

Майка му се върна във всекидневната, седна и се втренчи в него, сякаш негодуваше заедно не беше наистина болен.

— Докторът каза, че си добре.

Дълга пауза.

— Ох.

Тя коленичи на пода до него, и взе ръката му. Очите ѝ бяха толкова безцветни. Лицето ѝ беше толкова бледо.

— Ти трябва да ядеш, Ерик. Трябва да се подкрепиш. Трябва да ядеш или ще умреш. Ти си това, което ядеш.

— Точно от това ме е страх — прошепна той.

— Какво?

— Точно от това ме е страх. Ако ям твърде много пайове...

— Какво?

— Ако ям твърде много пайове, ще стана Ерик Пая!

Майка му се изсмя. Смехът ѝ прозвуча като парчета счупено огледало в лятна спалня. Ясен, остър, разцепващ носа ти.

— Не, няма. Храната ти дава живот, това е всичко. Ако ядеш живот, ще живееш. Като уравнение е. Животът дава живот на живота.

— Ох.

Ерик разбра. Неочаквано, човека-пай, не беше нищо повече от история. С него се случи нещо. Коричката, основата, смесените нрави. Неочаквано, човека-пай, не беше нищо повече от пай. Ерик беше пораснал. Сега, най-после, той осъзна мистерията на човешкото съществуване. Като уравнение е. Животът дава живот на живота. Това беше всичко. Нищо общо с пайовете от смяно говеждо месо, нищо общо с рибените кюфтета, или плодовите бисквити с мармалад от сливи. Беше просто. Ако ядеш живот, ще живееш.

Следващата сутрин беше слънчева и задушно гореща. Ерик, отегчен, и уморен от жегата, седна на върха на бараката за въглища клатейки краката си. Едно бледо момче с лице като на елф с големи кафяви очи и изпъкнали уши. Той нямаше приятели, с които да си играе. Всички в училище го наричаха „извънземния“ и го тормозеха. Не го биваше във футбола и когато се опитваше да играе крикет, винаги играеше като патица.

В задния двор на еднотипната им къща в предградията, имаше силна миризма на бърз и котешка пикня, защото съседската котка се беше научила да се промъква в бараката и да се облекчава. Майката на Ерик току-що беше окачила прането и то капеше от време на време по бетонната пътека. Над главата на Ерик небето беше синьо като фалшиво печатарско мастило и леко набраздено от перести облаци. Високо на запад голям пътнически самолет на Бристъл Британия отрази слънцето. Шумолящият Гигант, както го наричаха вестниците. Ерик мислеше, че идеята за шумолящия гигант е по-скоро тъжна, отколкото страшна.

Той наблюдаваше една мокрица, която пълзеше по нагорещения картонен покрив на бараката за въглища. Тя достигна памучните му шорти и започна дълго и мъчително отклонение по бедрото му.

Ерик я хвана с палец и показалец. Тя веднага се сви на кълбо в сива бронирана топчица. Ерик я хвърли малко настрани и после пак я хвана. Той повтори това два или три пъти. Чудеше се за какво ли си мислеше докато я подхвърляше. Беше ли изплашена? Или нямаше достатъчно мозък, за да се изплаши?

Тя беше жива. Достатъчно жива, за да пълзи по покрива на бараката за въглища. Така че, трябваше да си мисли нещо. Той се зачуди какво ли ще си помисли, ако я изяде. Животът на мокрицата ще стане част от неговия. Неговият голям живот и дребния живот на мокрицата ще бъдат необратимо съчетани един в друг. Може би тогава той ще разбере за какво си е мислила. Ти си това, което ядеш, в края на краищата!

Той пъкна изглеждащата като хапче мокрица в устата си. Тя стоеше на езика му. Може би си мислеше, че е открила някакво влажно, приятелски топло и подходящо място някъде в бараката за въглища, защото се разви в цепката на езика му и започна да пълзи надолу към гърлото му.

За момент Ерик си помисли, че ще повърне. Но се успокои и се удържа. Мокрицата се присъединяваше към живота му по своя воля и тази идея му хареса.

Тя допълзя до края на гърлото му и тогава той я погълна.

Затвори очи. Зачуди се колко ли време ще отнеме преди съзнанието на мокрицата да стане част от неговото.

Може би тя беше твърде малка. Може би трябваше да изяде много повече мокрици. Той скочи от покрива на бараката за въглища и затършува из двора, повдигайки тухли и камъни и бъркайки из влажните ъгли на стената. Всяка една мокрица, която откри слагаше в устата си и я поглъщаше. За по-малко от четвърт час откри трийсет и една.

Майка му дойде с друг кош пране и започна да простира комбинезоните и чорапогащите си на въжето.

— Какво правиш, Ерик? — го попита тя с едно око затворено заради слънцето.

— Нищо — каза Ерик. Докато тя си простираше дрехите, той бързо изяде още четири мокрици. Те хрущяха между зъбите му.

Същата нощ в леглото си той се вираше в тавана и беше сигурен, че чувства живота на мокриците как лъкатушат из тялото и

съзнанието му. Той се почувства повече силен, отколкото жив. Ако ядеш живот, ще живееш!

За осмия му рожден ден майка му му подари колело. Не беше ново, но тя го почисти и го боядиса синьо и господин Тедър с вана за стоки втора употреба го снабди с нови спирачки и синя сирена с гумен тромб.

Той караше нагоре-надолу по Чърчил Роуд, който беше дотолкова далеч доколкото майка му му позволяваше. Чърчил роуд беше сърповиден, безопасен и тих, далеч от главния път.

Един сив следобед той попадна на гълъб, куцащ и пляскащ с криле на пътя. Той спря колелото си близо до него и го загледа. Гълъбът се взираше безпомощно в него с оранжеви очи като мъниста. От време на време той се дърпаше няколко сантиметра напред, но Ерик го следваше и колелата на велосипеда тиктакаха с всяка една негова крачка.

Той беше жив. Той имаше много по-голям живот от мокриците (които той ядеше всеки път, когато ги откриеше, както и мравки, паяци и нощни пеперуди). Ако го изядеше, може би, той може да разбере накратко усещането от това, което представлява летенето.

Той се огледа наоколо. Пътят беше пуст. Три паркирани коли, едната от които качена на трупчета, и това беше всичко. Никой не гледаше. Само далечните звуци на автобуси.

Той остави колелото си подпряно на една градинска ограда и отнесе ранения гълъб в тясна уличка между редица от еднотипни къщи. Гълъбът се бори и пляска с крила и той можеше да почувства ударите на сърцето му между пръстите си. Той притисна силно пикантните гърди в устата си и отхапа пера, месо и мускули. Гълъбът се бореше диво, и издаде гърлен писък, който възбуди Ерик още повече и той го захапа отново и отново, докато гълъба удряше жестоко по лицето му и той отхапваше кости и мускули и неща, които бяха горчиви и лигави.

За един възторжен момент, той почувства сърцето му тупкайки на върха на езика му. Тогава той натисна гърдите му още по-надълбоко в гърлото си, убивайки го.

Една стара жена го гледаше от прозорец над него. Тя беше изкарала сърдечен удар наскоро и за нея беше невъзможно да говори. Единственото нещо, което можеше да прави е да се взира в него с ужас

докато той бършеше кървавите парцаливи останки на птицата от лицето си, и подскачаше докато го правеше, един гълъбарски танц, един танц на смъртта.

Когато се прибра у дома, Ерик трябваше да се промъкне през задната врата, и да измие лицето и ръцете си със студена вода в другата кухня. Кръв се стичаше на вадички по бялата мраморна мивка. Той се почувства въодушевен, дотолкова доколкото като че ли той се беше научил как да лети. Той чу майка му да го вика.

— Ерик?

Когато той беше на единадесет, той се скри в задушната барака за въглища, чакайки за котката на съседите. Когато тя дойде, той я хвана и завърза здраво устата и с рибарска корда, стегната на възел. Котката се бореше бясно, мятайки се напред-назад, опитвайки се да издере лицето и ръцете му. Но Ерик беше подготвен за това. Той отрязва крайниците ѝ, един по един с градинарските ножици. Тогава когато тя все още се бореше и се гърчеше в болка, той я окачи на кука, която беше завинтил за ниския дървен таван. Той беше целият в кръв. Котката пръскаше кръв навсякъде. Но Ерик хареса кръвта, тя беше топла и имаше солен вкус, като самия живот.

Той зарови лице в горещата сплъстена козина по корема на котката и го ухапа. Той изхрущя и се разцепи и котката почти издивя в пристъп на болка. Ерик облиза дробовете и докато те все още дишаха. Имаше въздух в тях — живот. Ерик облиза сърцето и докато то все още помпаше кръв. В него имаше кръв — живот. Ерик взе живота на котката в устата си и го изяде и котката се превърна в Ерик. Ти си това, което ядеш! Ерик беше насекомо, птица, котка и шепа паяци.

Ерик знаеше, че може да живее вечно.

Малко след шестнадесетия си рожден ден Ерик отиде на гости при своите баба и дядо в Търълс Колн, в провинциален Есекс. Горещи летни дни като стъкло с глазура. Халюцинаторни ливади, осяани с яркочервени алени цветя.

Ерик откри бяло-кафяво теле надолу по реката. Телето се беше омотало в бодлива тел и виеше болезнено. Ерик коленичи близо до него и го наблюдава дълго време как се бори. Пеперуди се рееха наоколо. Следобедът беше толкова горещ, че почти изглеждаше все едно се издува.

Ерик си свали дънките и тениската, и белъто и ги окачи на храсталака. Гол, той доближи теленцето и го докосна. То облиза ръката му и се изви състрадателно към бодливата тел.

Ерик взе голям камък в дясната си ръка и строши краката на телето, всичките, един след друг. Телето падна на земята, мучейки в агония. Ерик засили камъка между челюстите му, така че да не плаче повече. Той се задъхваше и се потеше и пениса му се беше удървил, заголвайки главичката.

Той яхна теленцето и го изнасили. Черна плът, розова плът. Докато го изнасилваше, той го ухапа за гърдите, които бяха с гладка козина, и откъсна парчета от кърваво месо. То рита и се бори, но Ерик беше твърде силен. В Ерик имаше твърде много живот. Котешки животи, кучешки. Ерик бе самият живот сам по себе си. Той сложи върха на езика си върху очната ябълка и окото бързо потрепери, така че Ерик го ухапа, и така, чисто желатиноподобна глътка от очни течности се плъзна по гърлото му като стрида и в същия момент, той се изпразни в червата на умиращото животно.

Той прекара почти цял час, ядейки и повръщайки и давейки се в кръв. Докато свършваше, беше обграден от рояци мухи. Теленцето потрепери само веднъж. Той целуна окървавения му анус, от който неговата собствена сперма лепкаво покапваше. Той каза молитва за всичко това, което беше толкова яко, всичко което беше толкова чудесно. Силата на един живот над друг.

В далечината небето беше много черно, гранитно черно и се чу тътен на гръмотевица. Порив на топъл вятър мина през ливадата като предчувствие за ранна смърт.

Ерик завърши училище и си намери работа в компания за цветообработка в Люишъм, в югоизточен Лондон. Живееше в конюшня, превърната в апартамент с гараж, който се заключваше, само на няколко стотинки с автобуса от работата си. Той беше станал висок, висок и дългокрак, ходеше със странна походка, присъща единствено на мъжете, които никога не са ходили рамо до рамо с жена, какъвто беше и самият той. Носеше очила с рогови рамки от националната здравна организация и косата му беше толкова късо подстригана, че изглеждаше като залепена по темето му, като на папагал какаду.

Той стоеше на своя статив на работа, заличавайки с боя недостатъци от цветен филм, главата му беше наведена, носът му беше

толкова близо до целулоидния филм, че лицето му се отразяваше в неговата чернота. Рядко говореше с околните. Купил си беше кутия за храна, но никой не го видя да обядва някога. Дебора Гибс, която беше нова в счетоводството, го мислеше за самотник и странник, и по-скоро привлекателен.

— Той е като Барон — каза тя и Кевин в отдела за правене на плаки искаше да разбере дали това си струва да се види.

Всяка вечер Ерик стоеше на ъгъла до работата си и чакаше автобуса, който щеше да го закара у дома. Той седеше на долния етаж с триместните седалки където бедрото му се притискаше до това на някоя машинописка, която си отива у дома или някоя голяма западна индианка в ярко изработена рокля, с пазарски чанти в скута с покупки от Сеинсбъри. Той обичаше да чувства топлината им. Той обичаше да чувства живота им. Имаше задушни дни през лятото, когато краката му бяха силно притиснати към жената до него, и той можеше да наведе глава и да ухапе живата ѝ плът.

Къщата му беше почти винаги безлюдна като се прибираше. Късното слънце висеше в небето като жълта значка. Понякога господин Бристоу човъркаше своя стар Стандарт 12^[3], но обикновено беше само ехото от стъпките на Ерик и дрънченето на ключовете му и нищо повече. Само силно заобикалящия рев от предградията на Лондон.

Ерик се изкачваше по металните стълби за противопожарна евакуация и влизаше в апартамента. Малка кухня с мивка и дървена дъска за изцеждане и кран, който често капеше. Нагърчен календар от 1961 г., „Поглед към Езерния Район“. Той душеше, подсвиркваше, пускаше електрическия чайник. След това отиваше във всекидневната, която по това време на деня беше винаги тъмна и задушна.

Той пускаше черно-белия телевизор, но изключваше звука. Никой по телевизията не казваше нещо, което да заинтересува Ерик поне малко. Всички новини бяха само за президента Кенеди и господин К. и смъртта, или поп музиката, която той не разбираше. Той я слушаше по цял ден, всеки ден. Пускаха я по радиото в работата му, но той просто не я разбираше. Това безкрайно постоянно дрънчене, дрън-дрън-дрън. Причиняваше му главоболие. Караше го да се чувства така, все едно е заловен от някакво примитивно племе, което не осъзнаваше, че небето не е просто похлупак.

Единствената програма, която Ерик харесваше беше „Тридесетте минути на Ханкок“, макар че, то никога не го караше да се смее. Той харесваше цитати като „Аз мислех, че майка ми е ужасен готвач, но поне сока ѝ си струваше“.

В спалнята беше неоправеното легло на Ерик. И навсякъде, заковани по стените, стотици от рисунките му. Анатомични проучвания на насекоми, пльхове, кучета и коне. Анатомични проучвания на мокрици, анатомични проучвания на гълъби. На всичко, което Ерик беше изял. Педантично нарисувани с молив. Всяка една от тях, подписана и датирана, каталог от живите ястия на Ерик. Всяка една картина беше доказателство за легендата „Човек е това, което яде“!

Под леглото му бяха рисунките, които държеше завързани в голяма сива папка от талашит. Тук бяха специалните рисунки, които не искаше хазяйката му да види, в случай, че посети апартамента му докато той е на работа.

Тук бяха рисунките на неща, които Ерик никога не беше ял, но които искаше да изяде. Новородени бебета, които излизаха от майките си, все още топли, все още вдигащи пара като дарове от някаква свещена фурна. Плаценти, Ерик би дал всичко, ако можеше да изяде едно такова, заравяйки лице в топлия пикантен хрущял. Лицата на хора, бедрата на деца. Части от женски гърди. Ерик ги рисуваше детайлно с усърдие, рисувайки и оформяйки със своя молив 2Б докато дланта му не станеше сребристо-черна от изтрития графит.

По-късно, когато слънцето отидеше зад покривите и къщата станеше много тъмна, Ерик обичаше да слиза долу в гаража. Той поставяше ръката си върху зелената рисунка. Нищо не казваше, само затваряше очи. Понякога се чувстваше така, като че ли не принадлежеше към тази планета като цяло. Друг път си мислеше, че го притежава и всички други само нарушаваха спокойствието му.

Той завърташе ключа в бравата и буташе, за да отвори дървените разтегателни врати. Те винаги потръпват и проскърцват, без значение, че ги смаза с грес три или четири пъти. Ерик влизаше в тъмнината на гаража и поддушваше миризмата на моторно масло от 1930 година, кожа и прах, но най-вече, на кръв и отчаяние.

Той затваряше вратите зад себе си и тогава включваше осветлението. Висящи от тавана на гаража чрез сложна система от

тежести и куки и скрипци бяха няколко животни — кучета, котки, зайци, дори и една коза. Челюстите им бяха завързани с рибарска корда, така че, бяха напълно неспособни да издават и най-малкия звук, въпреки че бяха окачени на куки и жици, които несъмнено им причиняваха ослепителна и безкрайна агония. Повечето от тях бяха нахапани тук и там. Черен лабрадор беше без плът на задните си крака, и той махаше с крачетата във въздуха с нищо повече от кости. Очите на козата бяха изсмукани от орбитите им и вимето ѝ беше отворено и отчасти изядено, като огромен кървав пудинг.

Ерик отнемаше живота където и да го намереше. Ерик ядеше всичко, което му предлагаше живот. Той се чувстваше силен и интелигентен, и то много, и като че ли всяко едно животно, което беше изял, му бе дало някои от своите инстинкти, част от интелекта си, част от своята индивидуалност. Той беше сигурен в това, че може да бяга по-бързо, да балансира по-добре, да надушва по-силно. Той беше сигурен, че може да чуе кучешко дишане. Той беше убеден в това, че ако изяде твърде много птици, скоро ще може да лети.

Всяка нощ, Ерик заключваше вратата на гаража, събличаше всичките си дрехи и ги поставяше на дървения стол, който беше сложил до стената точно за тази цел. И тогава, гол, Ерик се хранеше, опитвайки се да запази всяко едно животно живо, колкото се може по-дълго. Нямахше нищо като това да се взираш в очите на живо същество докато в същия момент дъвчеш плътта му. Усвоявайки я. Понякога той се навеждаше гол пред страдащите и висящи животни и се изсираше, така че, те да видят крайната си съдба. Захвърлени на бетонния под осеян с петна от масла, безжизнени.

Една гореща вечер през август 1963 Дебора Гибс се приближи и опря бедрото си на бюрото на Ерик. Тя носеше малка бяла връхна дреха без ръкави и къса зелена пола и Ерик, когато погледна нагоре, можеше да види кестено-кафяви чорапи и бели закръглени бедра и бели кюлоти.

Санди Джарет от отдела по развитие се обзалагаше с десетачка, че Дебора няма да убеди глупака Ерик да я изведе за питие. Санди се криеше зад стъкления корнизен разделител с папрати и се опитваше да задуши кикотите си. Ерик можеше да види червената ѝ коса да се поклаща.

— Чудех се какво ще правиш довечера? — каза Дебора.

Ерик избърса четката си и се взря в нея през очилата си, които бяха изпръскани с боя.

— Нищо няма да правя. Защо?

— Не знам. Но си мислех, че може да ти се ходи при Синия Чекиджия.

— Какво? — Ерик се изчерви.

— Ох, извинявай, всички викаме така. „Синята котва“. Това е пъб край Хили Фийдс.

— Защо ще трябва да правя това? — я попита Ерик. Ръката му стоеше неподвижна и побеляла на статива, като нещо мъртво, което не му принадлежеше. Ноктите, безмилостно изгризани, докато не се разкърват и образуват коричка, и после да бъдат отново гризани и да кървят отново...

Дебора се завъртя и се разкикоти. Санди се разкикоти от съседния офис.

— Горещо е. Помислих, че може да ти се иска. Това е всичко.

— Ами... — каза Ерик, вирайки се в чорапите на Дебора, вирайки се в плътта, която издуваше бедрата ѝ.

Те постояха отвън в „Синята Котва“ гледайки как една дузина малки деца играят крикет. Ерик изпи две половинки с ябълково вино и кълвеше от пакет с чипс. Дебора пи джин и портокал и бърбеше непрекъснато.

— Санди каза, че ти си мистериозен човек — кикотейки се.

— Ооо, да.

— Санди каза, че ти вероятно си шпионин или нещо подобно.

— Не, не съм шпионин.

— Въпреки това, ти си мистерия, нали?

— Не мисля така. Просто вярвам в това да живея живота си по моя си начин, това е всичко.

— И какъв е тоя начин?

Той се взря в нея. Досега тя не беше осъзнала колко ужасно блед е. А и миришеше. Той излъчваше най-странната от всички миризми. Тя беше сладка, но все пак някак си противна. Почти като изпускането на газ. Не беше помирисвала нещо подобно откакто един скорец не беше умрял в комина на спалнята ѝ.

— Може да дойдеш и да видиш апартамента ми ако искаш — каза ѝ той. — Тогава ще ти покажа.

Те довършиха питиета си и взеха автобуса за апартамента на Ерик. Слънцето почти беше изчезнало. Ерик изглеждаше особено щастлив и крачеше с ръце в джобовете и за Дебора беше почти невъзможно да върви заедно с него.

Те достигнаха къщата. Тя беше тиха и пуста. Автомобилът, Стандарт 12 на господин Бристоу, но не и него.

— Най-вероятно е вътре и пие чай — отбеляза Ерик.

— Кой — попита Дебора. Тя имаше бримка на един от чорапите си и започна да се тревожи.

— Санди ме мисли за странник, нали? Е, тогава трябва да дойде и да види това.

Ерик отключи вратата на гаража и държейки Дебора за ръката и я вкара вътре. Беше толкова тъмно, че тя не виждаше нищо особено. Ерик пусна ръката ѝ и тя остана с притаен дъх, без да знае какво да прави. Но тогава вратите на гаража се блъснаха една в друга зад нея, и се заключиха, Ерик пусна осветлението.

Той сгъна очилата си и ги остави върху панталоните си. Беше бял, осеян със сини вени, но penisът му беше станал и беше много тъмен.

Дебора се опита да изкрещи, но той и беше запушил устата толкова плътно, че единственото нещо, което можеше да извика беше „мммм“, „мммм“, „мммм“. Той се доближи до нея, влачейки я около куки и вериги, които висяха от всяка греда в тавана и се вираше в нея от около педя разстояние. Тя можеше да подуши дъха му и той миришеше на неописуема гнилоч.

Той беше свалил всичките ѝ дрехи, с изключение на чорапите и колана на жартиерите ѝ и я беше завързал в седнало положение за дървения стол. Беше кръстосал гърдите ѝ с тънка връвчица, така че те изпъкваха във форма на диаманти. Той се загледа набързо между краката ѝ и после посегна да я докосне, но тя „изммммънка“ с такава свирепост, че той се отдръпна.

— Преди никога не съм виждал голо момиче наистина!

Тя се опита да изкрещи срещу него да я пусне, но изведнъж той се обърна и изчезна с очевидно безразличие. Но когато се върна отново, държеше макетен нож в ръката си.

— Човек е това, което яде, Дебора. Няма спор. Торти, захарни пръчици, ти си това, което ядеш. Аз винаги си мислех, че ако ям твърде

много пайове, ще се превърна в пай. Може ли да си го представиш? Ерик Пая!

Той взе макетния нож с триъгълно острие и постави върха му върху кожата ѝ, точно под гръдната кост. Тя видя ножа, усмивката му, синята като сирене кожа.

— Живот, за това става въпрос! — каза Ерик и разпори Дебора отваряйки я, чак до долу, до светлокестенявия и триъгълник.

Тя погледна надолу и видя как собствените ѝ окървавени вътрешности се изливат в скута ѝ. Имаше зловонна миризма, която никога досега не беше помирисвала, кръв и хранителни остатъци и сок от жлъчката ѝ. Тогава тя видя Ерик да пъха цялата си глава в зейналата дупка на тялото ѝ, цялата си глава, и почувства непоносимо разкъсване причинено от зъбите му. Той търсеше черния ѝ дроб, той търсеше панкреаса ѝ, стомаха и бъбреците ѝ. Той се опитваше да я изяде жива от вътре навън!

Тя се чувстваше изтощена, усещаше, че умира. Тя чувстваше, че цялото ѝ съзнание се замъглява. Тя направи единственото нещо, на което беше способна, да се избута назад. Столът ѝ падна, както и тя, и Ерик. Той изкрещя гневно, главата му все още беше заровена кръвожадно в тялото ѝ. Козата, вече почти мъртва, се олюля тежко срещу тях върху своето разпятие от вериги.

Дебора лежеше с лице към бетонния под, гърчейки се в агония и доближавайки се до смъртта. Ерик засмука, ухапа и откъсна част от черния ѝ дроб, почти давейки се в кръв. Дебора извърна глава и видя, че падането е развързало дясната ѝ ръка. Дясната ѝ ръка беше свободна.

Тя също така видя и куката, която се полюшваше напред-назад на края на верига.

Не я беше грижа дали ще събере сили или не. Тя трябваше да го направи, без значение как. Тя умираше и думи като „невъзможно“ нищо не ѝ говореха.

Тя посегна за куката, един път, втори път, тогава я хвана. Ерик кръвожадно се тъпчеше, разсеян. С треперещи, оцапани с кръв ръце, тя сграбчи куката и я вдигна толкова високо колкото можеше. Тя не можеше да изкрещи, не можеше да извика. Тя почти беше мъртва, патологично казано.

Но тя заби куката по средата на голия задник на Ерик толкова дълбоко колкото можеше и тя почувства сфинктера му, мускули и тъкан да се разкъсват, и вътре в тялото ѝ, Ерик изкрещя. Заглушен, мокър, разпенен писък.

Лицето му се измъкна от зейналите устни на корема и като червена маска на самия дявол. Очите му бяха ококорени, кърваво-черен черен дроб висеше от зъбите му. Тънка струя кръв бликна от носа му. Той изрева, подскочи, завъртайки се, и опитвайки се да извади куката от себе си. И докато се опитваше, Дебора сграбчи козата и тя падна върху нея и всичките тежести на веригите и противотежести на Ерик бързо се разстроиха.

Ерик беше дръпнат силно, пищейки, нагоре към тавана където той увисна и се загърчи, умолявайки и ридаейки.

Дебора умря, денят също умря. Но Ерик се полюшваше през цялата нощ и все още не беше мъртъв. Той се полюшваше бавно, чувствайки болката, която беше неясна в неговата напрегнатост. Той спа и се събуди, и болката все още преобладаваше над всичко.

Призори, той се разклати, опитвайки се да се освободи. Друсайки се на куката нагоре-надолу, докато, най-накрая, тя разкъса кожата му и той падна тежко на пода в гаража. Той лежеше треперейки и ридаейки, контузен и осакатен, без възможност да се движи.

Денят му мина. Той чу коли. Той чу господин Бристоу с ключовете си, подсвирквайки и мърморейки си. Той спа, треперейки и мънкайки.

Късно през вечерта, той почувства подръпване в левия си клепах. Нещо остро, нещо болезнено. Той се опита да го махне, но когато отвори очи, знаеше, че няма да има сила да го прави за дълго.

Това беше един огромен сив канален плъх. Един от най-големите, които беше виждал през живота си. Той не го атакуваше, той просто се хранеше. Взря се в него и знаеше с огромна сигурност, че Ерик Пая е срещнал своя Глупав Саймън и това че, много скоро, той ще се превърне в нищо повече от фъшкия с формата на топче, в някое забравено устие на канала, човек е това, което яде.

За пръв път през живота си, Ерик осъзна греха от това да бъде хищник и той се моли за прошка докато един плъх и след това още един, после и много други превърнаха тялото му в овършана, хълмиста клоака от кървава козина.

---

[1] Марка английски пастет съставен от екстракт от мая, биопродукти и варена бира — Б.р. ↑

[2] Вид треска, при която кожата на човек се променя — Б.р. ↑

[3] Марка английски автомобили от 1935 г. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.